

Bizim Kaderimiz

— kemaldoganay · 08 Ocak 2016

O gün arabaya binmemiştim.

Eve yürüyerek gidiyordum.Almanyada idim. Bir şehirde kalıyordum.Altı okulda görev yapıyordum.Kaldığım şehirde de okullarım vardı.Sürekli Almanca kurslarına gidiyordum.Beynim allak bullak olmuştu.Alman kelime yapısı bize göre oldukça tersti.O yüzden bayağı zorluk çekiyordum.Ama tercümanlık yapacak kadar işi ilerletmişim.Çocukların yanlış konuşmalarını bile düzeltiyordum.Daha önce devamlı Almanca konuşan çocuklar şimdi tamamen Türkçe konuşur olmuşlardı.Çünkü,devamlı yanlış konuşmalarında uyarıyordum.Artık dil konusunda sıkıntı çekmiyordum.Okulda öğretmenler de bana çok yardımcı oluyor,yarı Türkçe,yarı Almanca konuşup anlaşıyorduk.Bazen evrakları bile birlikte dolduruyorduk.Onlar çok yardım ediyorlardı.

Ne ise biz asıl konumuza dönelim.

Almanca tabelaları okurken,bir taraftan da konuşmaları dinliyordum.Artık kulağım iyice Almancaya adapte olmuştu.Dalgın dalgın yürürken Türkçe konuşmalar duydum;

--- Allah Allah, dedim.Ben bütün konuşmaları artık Türkçe de anlıya biliyorum!Kadın habire bağıırıyordu.Kulak kesildim.

---Bunlar Türkmüş,dedim.Demek ki ondan konuşmalarını iyi anlıyorum.Kendime güldüm.Sonra onlara baktım.Karı-kocaydı.Adamın sürdüğü araba da bir de çocukları vardı.Yolumuz bir kalenin içinden geçiyordu.Kalenin ortası parktı.Onlar da çocuklarıyla buradan gidiyorlardı.Kadın devamlı ağza alınmayacak küfürler savuruyordu.Sanırım kimse bizi anlamaz diye düşünüyordu.Oysa Atalar boşuna dememiş;

---“Yerin kulağı vardır!”diye.İşte ben bütün konuşmaları duyuyordum.Ve ister istemez de onları inceliyordum.Kadın oldukça çirkindi.Sarı,fışlağın biriydi.Adamsa bayağı yakışıklıydı.Pehlivan bir yapısı vardı.Anadoludan geldiği saflığından belliydi.İnsan bu kadar çok konuşan karıya bir çift söz etmez mi? Ve ya bir sorusuna cevap vermez mi?Boynunu eğe eğe gidiyordu.Ağzından tek kelime çıkmıyordu.Kaderine razıydı.Ya da öyle geçimin yolunu bulmuştu.Yoksa bu kadınla kimse yaşamak istemezdi.Aklıma evlerine gidip incelediğim aileler geldi.Hele bir aile çok dikkatimi çekmiş,Türkiye’den evlilik yoluyla gelen genç kendi kendine lanet ediyordu;

---Ben niye geldim?Neden bu kızla evlendim?Memleketim de kız mı yoktu?Başına vurup duruyordu.Çok acıklı bir yaşamı vardı.O da sesini çıkaramıyor,içten içe kendini yiyordu.Eli eşine ve kaynanası olacak cadıya mahkumdu.

---Galiba öyle,dedim.Bu gencin de eli bu çirkin karıya mahkum.Yoksa bir gün bile bu kızla yaşamazdı.

İçimden bunlarla konuşmayı geçirdim.Ama bir hata yaparım diye,vaz geçtim.

---Ah Almanya,dedim.Sen kimleri mahvetmedin ki?Bak işte “Aslanı kediye boğduruyorsun!”diye buna denir!

Bir süre onlarla yürüdüm.Ama hiç yüzlerine bakmadım.Sadece kulak misafiri oldum.Her şeylerini dinledim.Tabii her şey derken sadece kadının ağza alınmayacak sözlerini ve konuşmalarını dinledim.

Adam ara sıra sağa sola bakıyor,nefes almaktan korkuyordu.Tık yoktu.Tesadüfen aynı yöne gidiyorduk.O yüzden hayli birlikte yürüdük.Daha sonra ben ayrıldım. Kadın hala konuşmaya devam ediyordu.

Adamdan ise ses seda çıkmıyordu.Nefes bile almaktan korkuyordu.İçim acıdı.Üzöldüm!
---Vah halimize,dedim.Bu genç vatanında olsa bu cadı karıyı bir saniye bile çekmezdi.Ama ne yapsın.Kader böyle yazmıştı.Ona katlanmak zorundaydı.Belki de akraba evliliği ve ya tanış evliliği yapmıştı.O yüzden buranın ve kadının kahrını çekiyordu.

Düşüne düşünene eve geldim.Kapıyı açarken;

---Bizim kaderimiz,dedim.Daha nelere katlanacağız kim bilir?Aslanı kediye boğdurmak diye buna denir işte!

Kemal DOĞANAY